UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Rev: Et Eximii Patris P. Francisci Aloysii Kamperger E Societate Jesu Ss: Theologiæ Doctoris ejusdémque olim in Carolo-Ferdinandæa Universitate Pragensi Professoris Publici & Ordinarij Dein ...

Kamperger, Franz Alois

Eystadii, 1705

Articulus I. Quid sit Beatitudo, & quotuplex?

urn:nbn:de:hbz:466:1-84291

Visual Library

modi Finis, non autem requiritur, ut hoc fiat per omnem alium actum, qui simul elicitur. Unde potest homo simul elicere actum charitatis, & per illum omnia sua ordinare in DEUM, & simul elicere actum v.g. pœnitentiæ, vel misericordiæ, & per illum intendere Finem ultimum negativè honestatis creatæ, quæ est in Pœnitentia, & misericordia. *Ad Confirm: Resp: 1.* Finis simpliciter ultimus debet esse bonum se solo sufficiens, postquam est jam obtentus, Conc: antequam sit obtentus, Neg: Tunc enim potest homo aliquid intendere præter illum Finem, cùm non sit opus, ut, qui intendit aliquod bonum, ùt sufficiens, intendat illud omni actu, quem elicit. *Resp: 2.* Finis simpliciter ultimus debet esse bonum se solo sufficiens, id est, tale, præter quod nihil est aliud appetibile, Neg: bonum sufficiens, id est, tale, præter quod nihil est necessarium, ut appetatur, vel ultra & post quod nihil sit appetibile, Conc: & *Neg: Cons: cum sua probat*: Ratio est: quia non est necesse, ut Finis simpliciter ultimus, se solo, saltem formaliter, tribuat omnem bonitatem, adeóque non est contra rationem ipsius, quòd præter ipsum aliquid sit appetibile. È contra, cùm de ratione illius sit, ut sit terminus simpliciter ultimus appetitûs, requiritur, ut ultra, & post illud nihil sit appetibile, id est, ut ipse ad nihil aliud ordinetur, illique subordinentur omnia, sive, ut appretiativè præferatur omnibus alijs appetibilibus.

QUÆSTIO QUARTA.

DE
Fine ultimò Hominis, in quantum hic est Beatitudo.

ARTICULUS I.

Quid sit Beatitudo, & quotuplex?

Resp: Beatitudinem sumi solere dupliciter. 1. Pro re, sive objecto, cujus adeptione homo beatificatur, seu felicitatur, & dicitur beatitudo objectiva, sive objectum beatitudinis. 2. Pro perfecta, & stabili possessione objecti beatificantis & felicitantis, dicturque beatitudo formalis.

Utraq; *Divid:* 1. in Essentialē & accidentalē Objectiva essentialis est res, seu objectum, quod primò, & per se, & ratione sui hominem beatificat, & felicitat, nihilque est aliud, quàm Finis ultimus hominis, sive bonum hominis summum, ad quod reliqua omnia bona referuntur, vel ex eo per modum proprietatum emanant, vel in illo eminenter continentur. Objectiva accidentalis est res, sive objectum, quod secundò, per accidens, & ratione alterius hominem beatificat, cujusmodi sunt bona reliqua, quæ ex summo bono, tanquam proprietates, profluunt, & in illo eminenter continentur: hæc enim non reddunt hominem beatum per se, & ratione sui, sed per accidens & per aliud, nimirum per summum bonum, cuius sunt quasi proprietates, passiones, & accidentia. Similiter beatitudo formalis essentialis est possessio & consecutio summi boni, sive objecti per se, & primò beatificantis. Formalis accidentalis est adeptio, sive possessio objecti, secundariò & per accidens hominem beatificantis &c. Ratio hujus divisionis est: quia licèt status perfectus beatitudinis involvat aggregatum omnium bonorum, juxta illud Boëtij: *Beatitudo est status omnium bonorum aggregatione perfectus*: Et illud Nysseni lib. de Beatitud: *Beatitudo est comprehensio quædam omnium earum rerum, quæ in homine intelliguntur, à qua nihil abest eorum, quæ pertinent ad bonorum desiderium, atque cupiditatem*: nihilominus, cùm illud aggregatum sit perfectum, oportet, quòd illa bona habeant aliquem ordinem inter se, ac proinde dari inter illa debet aliquod bonum summum, ad quod cætera ordinentur, vel ex eo emanent, vel in illo eminenter contineantur. Quod autem tale est, habet se per modum essentiæ beatitudinis vel beatitudinis essentialis; reliqua verò per modum proprietatum, vel accidentium: sicut in rebus alijs, id quod inter omnia, quæ in aliquo inveniuntur est radix prima emanativa, & finis aliorum, dicitur essentia rei, reliqua verò accidentia, & proprietates; & consequenter rectè statuitur beatitudo alia essentialis, alia accidentalis.

Dividitur 2. Beatitudo in naturalem, & supernaturalem. Naturalis est, ad quam viribus naturæ, & in statu etiam puræ naturæ; supernaturalis, ad quam nonnisi in statu gratiæ, & viribus naturæ facultatem excedentibus, perviniri potest. De prima agunt Ethici, de altera nos in præsenti cum Theologis. Ratio hujus divisionis patebit ex brevi dicendis ad objectionem,

ubi ostendetur, duplicem dari posse, & dari defacto beatitudinem; unam naturæ secundum se, alteram, per gratiam ad statū supernaturalem elevatæ proportionatam. Alias minùs celebres divisiones studio brevitatis omittimus. Videri potest Suarez hìc Disp. 4. Sect. 3. à num: 5.

Sed contrà. Beatitudo repugnat humanæ naturæ; ergo frustra quæritur ejus definitio, & divisio. *Antec*: *Probatur 1.* quia beatitudo vel involvit, vel saltem secum trahit collectionem omnium bonorum, & excludit omnia mala; homo autem ex natura sua est subjectus multis malis, quæ vitare non potest; ergo beatitudo repugnat naturæ humanæ. *Probatur 2.* Pars beatitudinis, & medium necessarium ad illam consequendam est, nihil mali velle, sive carere peccato. Atqui hoc homo non potest naturâ suâ, cùm constet affectibus contrarijs, & inter se pugnantibus; ergo. *Prob:* 3. De ratione beatitudinis est perpetuitas, ut supponitur; sed homo, ut homo, non est naturâ suâ perpetuus; ergo est incapax beatitudinis. *Resp: Neg: Antec*: nam 1. hominem esse absolutè capacem beatitudinis perfectæ, & supernaturalis, patet ex Script: plurimis locis. 2. quia beatitudo supernaturalis hominis consistit in visione, & fruitione DEI, ut suo loco dicetur: hæc autem duo esse homini absolutè possibilia, patet ex Quæst: 5. de DEO uno a. 2. 3. Quia possibilis est, & datur defacto status supernaturalis respectu naturæ humanæ; in hoc autem statu homo ordinatur ad finem aliquem statui suo proportionatum, adeóque supernaturalem; cùm autem in Finibus non detur processus in infinitū, sed necessariò sit aliquis ultimus, ut patet ex dictis Q. 3. a. 2. oportet, quòd respectu hominis ad statum supernaturalem elevati, detur aliquis Finis supernaturalis ultimus; Finis autem ultimus hominis est beatitudo hominis, quia est summum bonum ipsius; & consequenter Finis ultimus supernaturalis est beatitudo supernaturalis ipsius; ergo datur aliqua beatitudo supernaturalis respectu hominis. Similiter hominem esse capacem beatitudinis imperfectæ & naturalis, patet 1. ex unanimi consensu omnium Philosophorum, apud quos, licèt fuerit summa dissensio, in quanam re consistat vera beatitudo, tamen, quòd aliqua sit beatitudo naturalis hominis, summa fuit consensio: unde etiam hoc, tanquam fundamentum omnis Philosophiæ moralis, supponitur à Philosopho 1. Ethic: 2. Quia homo secundùm naturam suam consideratus, habet aliquem Finem ultimum, ut suprà probatum est Q. 3. a. 2. sed consecutio Finis ultimi dicitur beatitudo; ergo. 3. Quia omnes homines naturaliter appetunt esse beati, ùt dicetur art: 2. Atqui appetitus naturalis non est frustraneus: natura enim nihil facit frustra; esset autem frustraneus, si beatitudo non esset possibilis; ergo &c. *Ad 1. Prob*: in oppositum *Resp: Dist: Maj*: Beatitudo perfecta, seu supernaturalis involvit, vel secum trahit collectionem omnium bonorum &c. Conc: beatitudo imperfecta, seu naturalis, vel beatitudo ut sic, neg: ad hanc enim sufficit, quòd sit consecutio Finis ultimi proportionata subjecto, & statui, in quo datur, & ut excludat omnia mala, quantum fieri potest juxta subjecti, & statûs sui capacitatem. Cùm ergo homo in statu naturæ non sit capax omnis boni, & absentiæ omnis mali, sed sit potiùs naturâ suâ subjectus multis malis, hinc non requiritur ad beatitudinem naturalem exclusio simpliciter omnis mali, & inclusio omnis boni, sed ea tantùm, cujus juxta statum suum capax est homo. *Similiter Dist: Conf*: Beatitudo repugnat naturæ humanæ, beatitudo imperfecta, & naturalis, Neg: perfecta, & supernaturalis *Subdist*: repugnat naturæ humanæ secundùm se & potentiam præcisè naturalem consideratæ Con: consideratæ secundum potentiam obedientialem, & ut elevabili ad statum gratiæ, Neg: *Resp: 2. ad idem* argumentum *Dist: Min*: Homo, in quantum homo, ex natura sua est subjectus multis malis, Con: homo secundùm id, quo est aliquid Divinum, nimirum secundùm animam spiritualem, & imortalem, Neg: secundùm hanc enim in statu separationis non subjacet necessariò ullis malis, & incomodis temporalibus. Unde etiam secundùm hanc capax est beatitudinis tam naturalis, quàm supernaturalis essentialis. *Et hinc patet ad reliquas probat*: nam licèt beatitudo perfecta, & supernaturalis annexam habeat carentiam omnis peccati, imò ipsam impeccabilitatem; ad beatitudinem tamen naturalem sufficit, carere omni peccato, quod sit aversio à Fine ultimo naturali, vel quantum fieri potest juxta naturæ humanæ, & statûs naturalis capacitatem. Similiter licèt beatitudo perfecta & supernaturalis annexam habeat perpetuitatem, id tamen non requiritur ad beatitudinem ut sic, vel ad beatitudinem secundùm quid, & imperfectam (qualis est beatitudo hominis naturalis) sed sufficit, quòd sit consecutio Finis ultimi tam perfecta, quàm in statu naturæ humanæ proportionato haberi potest. Adde, quòd licèt homo, in quantum homo, non sit perpetuus, si hæc reduplicatio cadat super totum concretum, & compositum humanum; est tamen perpetuus & incorruptibilis, si reduplicatio cadat præcisè super rationem formalem, sive super formam hominis, id est, animam: unde etiam secundùm hanc est capax perpetuitatis; quæ dicitur esse de ratione Beatitudinis.